

Her har vi et princip om, at alle uanset deres forhold i øvrigt har ret til folkepensionens grundbeløb. Det mener vi er en velfærdsopgave.

På den måde sondrer vi mellem egentlige sociale opgaver og velfærdsgoder.

Og med hensyn til hr. Bruno Jerups bemærkninger om arbejdslejre og lignende kan jeg altså kun beklage, at hr. Bruno Jerup er så dårligt funderet forud for denne debat, at han ikke kender Finansministeriets forskellige redegørelser, for det var Finansministeriets rapport, jeg refererede til, og i Finansministeriets rapport er der to scenarier: et fritidsscenario og et arbejdsscenario. Og det var alene Finansministeriets begreber, jeg anvendte i min tale.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg beklager, at jeg måske hørte galt, men jeg hørte nu ikke, at fru Pia Christmas-Møller talte om arbejdssceneriet; hun talte om arbejdssamfundet og sagde, at det var det, De Konservative ville have.

Og med hensyn til sondringen vil jeg sige, at det kan godt være, at man på et stykke papir kan foretage en sondring, hvor man lægger nogle opgaver i den ene kasse og andre opgaver i den anden kasse, men sagen er jo også, at hvis man f.eks. fjernede folkepensionen – som fru Pia Christmas-Møller jo nævnte – ville der faktisk være et enormt socialt problem, og dermed er det at sikre et økonomisk overlevelseselement for folkepensionisterne også en social opgave. Og jeg synes, det er forkert ligesom at stille det op, som om dette er en velfærdsopgave, hvorimod det, at nogle andre også får penge fra det offentlige til at overleve for, lige pludselig er en social opgave, for det er sådan set et kæmpemæssigt socialt problem for begge grupper, uanset hvordan De Konservative forsøger at stille det op.

Pia Christmas-Møller (KF):

Selv om det er en lidt kantet måde, hr. Bruno Jerup går ind i debatten om, hvad der er sociale opgaver, og hvad der er velfærdsopgaver, kan jeg godt forstå, at hr. Bruno Jerup gør det, for i Enhedslistens dagsorden lægges der jo op til, at individualprincippet fuldstændig konsekvent skal anvendes både i socialpolitikken og i skattepolitikken. Og dér er konklusionen jo, at personer, som har rige muligheder for at blive forsørgt af ægtefælle eller lignende, efter Enhedslistens synspunkt skal have offentlige ydelser.

For at sige det på en anden måde skal f.eks. den direktørfrue, som helt bevidst har undladt at lade sig arbejdsløshedsforsikre, efter Enhedslistens forslag her i dag kunne få bistandshjælp.

Det synes vi i Det Konservative Folkeparti ganske enkelt ikke er rimeligt. Vi vil gerne have, at socialpolitikken bliver drejet mod de klassiske opgaver, nemlig at hjælpe dem, som ikke kan klare sig selv. Ved at sprede det ud til alle samfundsgrupper uanset behov ender man med ikke at hjælpe nogen, og det går først og fremmest ud over dem, der virkelig er svage og har problemer og hjælp behov.

Må jeg gerne lige til hr. Bruno Jerups almindelige oplysning henvise til Budgetredegørelse 96, »Velfærdssamfundets veje«, maj 1996. Det er faktisk en ganske udmærket redegørelse, og her vil hr. Bruno Jerup kunne se, hvad der menes med et fritidsscenario og et arbejdsscenario. Det var det, jeg som sagt refererede til i mit ordførerindlæg.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan forstå, at også Det Konservative Folkeparti og måske andre har droppet deres politik fra 1987, hvor de gik ind for individualprincippet. Det er åbenbart forsvundet et eller andet sted hen.

Så lige til det om den dér kære direktørfrue, som fru Pia Christmas-Møller nævner, så er det altså sådan – og det ved fru Christmas-Møller selvfølgelig godt – at forudsætningen for, at den pågældende dame kan få sin bistandshjælp, er, at hun henvender sig, og dermed vil hun også blive bedt om at udnytte sine arbejdsevner. Det er faktisk et af principperne. Der er ikke nogen, der får bistandshjælp bare sådan lige. Det kan godt være, man tror det i Det Konservative Folkeparti, men det er faktisk sådan, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, også hvis man skal have bistandshjælp.

Jeg er af den opfattelse, at de ganske, ganske få direktørfruer, der på den måde måtte få en bistandshjælp, fordi man ikke kan finde arbejde til dem, er til at leve med. Det er et acceptabelt og ikke noget særlig stort problem i forhold til de 200.000 pensionistægtepar, der i dag må leve på en lavere ydelse, fordi de er gift. Det er sådan, at man har den ordening, at man faktisk opfordrer dem til at blive skilt eller til at lade, som om de er skilt eller ikke lever sammen, for at kunne få en højere folkepension.